

Respect pentru oameni și cărți

ASTRID
LINDGREN | Karlsson
de-pe-acoperiș

Ilustrații de Ilon Wikland

Traducere din suedeză
de Andreea Caleman

Karlsson-de-pe-acoperiș	5
Karlsson construiește un turn	17
Karlsson se joacă de-a cortul	29
Karlsson pune pariu	44
Karlsson e pus pe ghidușii	68
Karlsson se joacă de-a fantomele	89
Karlsson face scamatorii cu Alberg, câinele ghiduș	110
Karlsson merge la petrecere	129

Pe o stradă cât se poate de obișnuită din Stockholm, într-o casă întru totul obișnuită, locuiește o familie cu totul și cu totul obișnuită, pe nume Svantesson – un tată cât se poate de obișnuit, o mamă cât se poate de obișnuită și trei copii, cât se poate de obișnuiți și ei, Bobi, Betti și Frățiorul.

— Ba eu nu-s deloc un frățior obișnuit!
spune Frățiorul.

Dar nu-i adevarat. Bineînțeles că-i cât se poate de obișnuit. Sunt atâția băieței ca el, de şapte ani, cu ochi albaștri și nas cârn, cu urechi murdare și pantaloni rupti în genunchi. Frățiorul e, fără doar și poate, cât se poate de obișnuit.

Bobi are cincisprezece ani, îi place fotbalul și are note proaste, aşadar și el e cât se poate de obișnuit. Betti are paisprezece ani și părul strâns în coadă, precum multe alte fete, cât se poate de obișnuite.

Singurul din toată casa care nu-i deloc obișnuit e Karlsson-de-pe-acoperiș. Karlsson *locuiește* pe acoperiș, iar asta e, de bună seamă, ceva destul de neobișnuit. O fi altfel în alte colțuri de lume, însă în Stockholm nu dai toată ziua nas în nas cu cineva care locuiește într-o căsuță ciudată, sus, pe vreun acoperiș. Ei bine, aşa locuiește Karlsson, un domn mititel, rotofei și foarte hotărât, care poate zbura. Oricine poate zbura cu avionul sau elicopterul, dar nimeni nu-i în stare să zboare de unul singur

precum Karlsson. Odată răsucește butonul ca o roțiță, aflat
aşa, cam în dreptul buricului, și zbârrr, grozavul motoras
cu elice de pe spinarea grăsunului porneşte! Karlsson
așteaptă un pic până motorasul prinde viteză și, când e
gata de drum, se ridică și pleacă în zbor, plutind frumos
și mândru ca un destoinic șef de birou. Mă rog, dacă vă
puteți închipui un șef de birou cu motoras în spinare...

Karlsson e fericit ca peștele în apă în căsuța lui de pe acoperiș. Seara stă pe treptele de la intrare și se uită la stele. De acolo, stelele se văd mai bine decât de oriunde altundeva, de bună seamă, și e de mirare că nu se mută mai multă lume pe acoperiș! Însă oamenii nu știu că *se poate* locui și pe acoperiș și habar n-au că, acolo sus, e căsuța lui Karlsson, căci stă bine ascunsă în spatele hornului celui mare. De fapt, cei mai mulți n-ar vedea asemenea căsuțe nici dacă s-ar împiedica de ele. Cândva, un coșar zărise casa lui Karlsson chiar când se pregătea să curețe hornul și nu mică îi fusese mirarea:

— Curioasă treabă, murmurase el. O casă... Să vezi și să nu crezi! O căsuță, sus, pe acoperiș! Cum o fi ajuns aici?

Pe urmă se apucase să curețe coșul de fum, uitase de căsuță și nici că-și mai amintise vreodată de ea.

Frățiorul era bucuros că-l întâlnise pe Karlsson, căci, de îndată ce grăsunul apărea în zbor, începeau aventurile, care mai de care mai palpitante. Poate că și lui Karlsson

îi părea bine că-l cunoscuse pe Frățior. O fi frumos să locuiești pe acoperiș, dar prea plăcut nu poate fi să stai singur-singurel într-o casă, neștiut de nimeni. Și cum să nu se bucure să fie întâmpinat cu „Hei-ho, hop și-aşa, Karlsson!“ când sosește în zbor.

Iată cum s-au petrecut lucrurile când s-au întâlnit Karlsson și Frățiorul. Era o zi dintre acelea, anapoda, când Frățiorul numai în pielea Frățiorului nu voia să fie. De obicei îi plăcea să fie Frățiorul, căci întreaga familie îl răsfăța și nu mai prididea să-i facă poftele. Dar, în unele zile, parcă totul era cu susul în jos – mama îl dojenea că și-a găurit pantalonii, Beti îi zicea „Suflă-ți nasul, mucoșule!“, iar tata îl certa că întârziase pe drumul de la școală:

— Cu ce-ți tot pierzi tu vremea pe drum, mă-ntreb?

Își pierde vremea, auzi! De unde să știe tata că-i ieșise un câine în cale? Un cățel bland și frumos care îl mirosise și dăduse vesel din coadă, de parcă ar fi încercat să-i spună că ar vrea să fie câinele lui.

Frățiorul ar fi primit de îndată bucuros, de-ar fi fost după el, însă mama și tata nici să n-audă de câine în casă. Pe urmă însă apăruse o tanti care strigase „Ricki, vino-ncoace!“ și atunci Frățiorul pricepuse că nu putea să fie câinele lui.

— N-o să am niciodată un câine al meu! spuse el cu amărăciune căci, în ziua aceea, toate erau aşa de anapoda.

Tu îl ai pe tata, Bobi și Beti sunt mereu împreună, da' eu?
Eu n-am pe nimeni!

— Frățiorule iubit, dar tu ne ai pe noi toți, zise mama.

— Ba n-am pe nimeni! spuse Frățiorul încă și mai abătut, căci, dintr-o dată, se simțea singur pe lume.

Avea, totuși, ceva doar al lui. Avea camera lui și acolo se și duse.

Era o seară luminoasă și frumoasă și fereastra era deschisă. Perdelele albe se legănau încetișor, înainte și înapoi, de parcă salutau steluțele palide de pe cerul primăverii. Frățiorul se așeză la fereastră, cu gândul la cățelul cel bland. Oare ce făcea? Poate că se cuibărise în coșulețul lui, undeva, pe podeaua unei bucătării, iar lângă el stătea un băiețel – un alt băiețel, nu Frățiorul – care-l mângâia pe capul lățos și-i spunea: „Ricki, cățel frumos!”

Frățiorul oftă din rărunchi. Atunci auzi un zbârnăit ușor, apoi din ce în ce mai puternic și, deodată, zări un omuleț mic și gras care venea în zbor spre fereastra lui. Era Karlsson-de-pe-acoperiș, dar Frățiorul încă nu știa asta.

Karlsson se uită lung la Frățior, apoi pluti mai departe. Dădu roată acoperișului de peste drum, făcu o tură în jurul coșului de fum și se îndreptă din nou spre fereastra Frățiorului. Mări viteza și trecu vâjâind prin fața băiatului, ca un mic avion cu reacție. Apoi mai trecu de câteva ori,

dar Frățiorul nici pâs nu zise, ci aştepta în tacere, cuprins de fiori, căci nu se întâmplau zi de zi asemenea lucruri nemaiomenite, cum ar fi să apară în zbor la fereastra un nene mic și gras. În cele din urmă, Karlsson încetini, se opri în aer chiar lângă pervaz și zise:

— Hei-ho, hop și-așa! Pot să poposesc un pic?

— Cum să nu, poftește! spuse Frățiorul. Nu ți-e greu să zbori aşa?

— Mie? Nicidcum! răspunse Karlsson tanțoș. Doar sunt cel mai bun acrobat-zburător din lume! Dar n-aș sfătui te miri ce ageamiu să-ncerce aşa ceva.

Frățiorul se gândi atunci că el sigur era un „te miri ce ageamiu” și hotărî pe loc că era mai înțelept să nu încerce să zboare precum Karlsson.

— Cum te cheamă? îl întrebă Karlsson.

— Frățiorul. De fapt, mă cheamă Svante Svantesson, răspunse băiatul.

— Ca să vezi, ce deosebiți suntem! Pe mine mă cheamă Karlsson. Karlsson și atât. Hei-ho, hop și-așa, Frățiorule!

— Hei-ho, hop și-așa, Karlsson! îl salută și Frățiorul.

— Câți ani ai? întrebă apoi Karlsson.

— Șapte.

— Bravo, ține-o tot aşa! îl lăudă Karlsson și, punând un picioruș gras pe pervazul ferestrei, intră degrabă în cameră.

— Da' tu câți ani? întrebă și Frățiorul curios, căci grăsunul îi părea cam copilăros pentru un nene.

— Câți ani am eu? se miră Karlsson. Sunt în floarea vârstei, asta-i tot ce pot să spun!

Frățiorul nu prea înțelegea ce înseamnă să fi „în floarea vârstei“. Se gândi atunci că poate și el era „în floarea vârstei“ și nu-și dădea seama, aşa că, prevăzător, îl întrebă pe Karlsson:

— Și... cam când e omul în... floarea vârstei?

— Tot timpul! răspunse Karlsson încântat. Cel puțin în ceea ce mă privește. Sunt un bărbat frumos, nemaiînmenit de iște și potrivit de gras, în floarea vârstei!

Apoi Karlsson zări pe raft motorașul cu abur, de jucărie.

— Ce zici, îi dăm drumul? întrebă el.

— N-am voie singur! răspunse Frățiorul. Trebuie să fie tata sau Bobi cu mine când mă joc cu el.

— Tata, Bobi sau Karlsson-de-pe-acoperiș, cel mai bun mecanic de motor cu abur din lume! Asta să-i spui lui taică-tu din partea mea, zise Karlsson.

Și, apucând sticla cu spirit de lângă micuța mașinărie, Karlsson turnă un pic în rezervor și aprinse un chibrit. Dar, cu toate că era cel mai bun mecanic de motor cu abur din lume, vârsase o grămadă pe lângă și, cât ai clipi, băltocă de alcool luă foc și flăcări albastre începură să danzeze jucăușe pe raft. Frățiorul începu să țipe și se repezi spre raft.

Dar Frățiorul nu putea sta cuminte când vedea cum ardea raftul. Găsi o cârpă veche și se grăbi să înăbușe flăcările albastre și jucăușe. Acolo unde dansase, focul lăsase două pete mari și urâte pe lemnul lăcuit.

— Uită-te și tu cum arată raftul! oftă Frățiorul îngrijorat. Ce-o să zică mama?

— Aș, o nimica toată, spuse Karlsson-de-pe-acoperiș. Ce mare școfală, două pete pe un raft. O nimica toată, asta să-i spui maică-tii din partea mea!

Se așeză pe vine lângă motorașul cu abur și ochii îi sclăpiră:

— Hai că-ncepe pufăiala!

Și, într-adevăr, mașinăria se puse pe treabă – *puf, puf, puf*. Ooo, cel mai frumos motoraș cu abur pe care și-l poți imagina! Karlsson era mândru și fericit, de parcă el îl construise.

— Trebuie să verific supapa de siguranță, spuse apoi omulețul și se apucă să meșterească de zor la o mică piesă. Se întâmplă mereu accidente dacă nu-i reglată supapa.

Puf, puf, puf, îi dădea înainte motorașul. *Puf, puf, puf* – din ce în ce mai repede, până când pufăia de-ai fi zis că pornise la galop. Ochii lui Karlsson străluceau. Frățiorul uită de petele de pe raft, fericit că avea o asemenea mașinărie

și că-l întâlnise pe Karlsson, cel mai bun mecanic de motor cu abur din lume, care controlase supapa de siguranță atât de bine.

— Ai văzut, Frățiorule, ce mai pufăială? Cel mai bun mecanic de mo...

Mai multe n-apucă să spună, căci se auzi o bubuitură îngrozitoare și, deodată, nu mai era nicio mașinărie pe raft, ci doar bucăți din motoraș împrăștiate în toată camera.

— A explodat! strigă Karlsson încântat, de parcă ar fi fost cea mai grozavă treabă din lume la care te puteai aștepta de la un motor cu abur. Pur și simplu a explodat! Ce mai bubuitură, nu?

Dar Frățiorul numai bucuros nu putea fi. Îi dădură lacrimile:

— Motorașul meu! S-a stricat...

— Aș, o nimica toată, zise Karlsson, fluturând a nepăsare o mânuță durdulie. O să primești altul în curând.

— Cum aşa? se miră Frățiorul.

— Păi, am câteva mii sus, acasă.

— Cum adică sus?

— Sus, pe acoperiș, la mine acasă, îl lămuri Karlsson.

— Casa ta e pe acoperiș? Și ai câteva mii de motoare cu abur?

— Daaa, cel puțin câteva sute!

— Ooo, ce n-aș da să-ți văd casa! spuse Frățiorul.

Greu de crezut asemenea minunătie. O căsuță sus, pe
Respect pentru oameni și carti acoperiș, în care locuia Karlsson!

— O casă plină cu motoare! Sute de motoare cu abur!
continuă Frățiorul plin de însuflețire.

— Ei, n-am numărat câte mi-au rămas, să tot fie câteva
zeci. Mai explodează din când în când câte unul, da' vreo
duzină-două, tot mai am, zise Karlsson.

— Nu-mi dai și mie unul? întrebă Frățiorul.

— Cum să nu, răsunse Karlsson. Cum să nu!

— Acum?

— Hm, trebuie să-l verific mai întâi. Să controlez supra-
pa de siguranță și-așa mai departe. Ușurel, ușurel! Îți-l
dau altă dată.

Frățiorul se apucă să adune bucățile din ceea ce fusese
cândva motorașul lui cu abur.

